

ת"ד 2822/03/15 - מדינת ישראל נגד יצחק לניאדו

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 2822-03-15 מדינת ישראל נ' לניאדו
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יצחק לניאדו

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפני מואשם כי ביום 22.12.14 בשעה 9:15, נהג ברכב מזדה בצומת הרחובות הברוש - ניצנים בקרני שומרון, כאשר בכיוון נסיעתו של הנאשם מוצב תמרור 302 (עצור) ובהמשך הדרך בצומת נמצא מעבר חצייה.

באותה שעה החלה לחצות את הכביש במעבר החציה הנ"ל מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם דוסיה טולמץ (להלן: "הולכת הרגל").

נטען כי הנאשם נהג ברכב בקלות ראש בכך שלא ציית לתמרור עצור ביצע פניה שמאלה לכיוון רחוב הברוש, לא האט בעת שהתקרב למעבר החציה, לא אפשרת להולכת הרגל לסיים את החצייה בבטחה, ופגע בהולכת הרגל.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש בכך שנגרם לה שבר בברך ובשוק.

הוראות החיקוק המיוחדות לנאשם:

1. נהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף (2)62 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961 יחד עם סעיף (2)38 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

2. אי מתן זכות קדימה להולכי רגל חוצים במעבר חציה - עבירה על תקנה (א)67 לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

3. התנהגות הגורמת נזק - עבירה על תקנה (ב)21(2) א (1) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

4. גרימת חבלה של ממש - עבירה על סעיף (3)38 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

במהלך דיון ההקראה הודיעה התביעה כי הולכת הרגל נפטרה, ולאחר בדיקה שנעשתה מול הפרקליטות וחוו"ד של

המכון לרפואה משפטית עולה כי לא קיים קשר סיבתי בין מותה של הולכת הרגל לחבלה שנגרמה בתאונה המיוחסת לנאשם.

עדוּתה נתקבלה מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות וסומנה ת/12.

הנאשם הודה כי אכן נהג ברכב בזמן ובמקום הנטען בכתב האישום.

הנאשם אף הודה כי היה מגע בין רכבו להולכת הרגל, אך טען כי אין קשר בין הפגיעה לתמרור העצור.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה וכן כפר בעובדה שהולכת הרגל נפגעה בתוך שטח מעבר החצייה או בקרבתו.

פרשת התביעה

ע"ת 1 מאיר סיטבון

שוטר שיטור קהילתי, ערך דו"ח פעולה (ת/1).

השוטר ציין בדו"ח שכאשר הגיע למקום מסר לו הנאשם כי אישה כבת 65 חצתה את מעבר החצייה ורכבו פגע בה קלות והיא נאלצה להחזיק במכסה המנוע כדי לא ליפול. כן צוין בדו"ח כי התאונה אירעה ברחוב הברוש.

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי הגיע למקום לאחר שהולכת הרגל כבר פונתה ע"י מד"א וכי כאשר הגיע למקום רכבו של הנאשם עמד באזור קן העצירה של מעבר החצייה ברחוב ניצנים.

העד אף שרטט את מקום עמידת הרכב (נ/1) בשרטוט מציין השוטר כי הרכב עמד לפני מעבר החצייה ברח' ניצנים וכי משמאל לרכב נמצא ב"ס רימון.

ע"ת 2 עוזיאל ג'רפי

שוטר שיטור קהילתי, ערך דו"ח פעולה (ת/2) ומזכר (ת/3).

השוטר ציין בדו"ח כי הנאשם מודה שהולכת הרגל נפגעה במעבר החצייה.

השוטר אף שרטט על הדו"ח סקיצה לפיה התאונה אירעה בעת שהולכת הרגל חצתה במעבר החצייה ברח' ניצנים, בסקיצה אף מצוין כי כיוון חציית הולכת הרגל נעשה ע"פ תיחקור הנאשם.

במזכר מציין השוטר שכאשר הגיע למקום, רכבו של הנאשם עמד ברח' הברוש ולשאלתו היכן אירעה התאונה השיב הנאשם ואף הצביע על מעבר החצייה ברח' ניצנים.

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי הסקיצה נעשה לפי מה שראה במקום האירוע.

כן העיד השוטר כי לא יודע במדויק מהו שם הרחוב עליו הצביע הנאשם שבו אירעה התאונה, האם מדובר ברח' ניצנים או רח' הברוש, אבל הוא כן זוכר שמדובר ברחוב שבא מכיוון בית הספר.

ע"ת 4 עמרם סבן

בוחן תנועה, ערך דו"ח בוחן פעולה (ת/4), תרשים תאונת דרכים (ת/5), עדות נאשם (ת/6), עדות נוספת של הנאשם (ת/7), לוח תצלומים (ת/8), דו"ח פעולה ממקום התאונה (ת/9), מזכר ניסוי שדה ראיה (ת/10) וסקיצה (ת/11).

כן הגיש העד את הודעת הולכת הרגל וסקיצה אשר צויירה על ידה (ת/12).

לדברי העד התאונה אירעה על מעבר החצייה ברח' הברוש וזאת על סמך עדות עד ראיה, גרסת ההולכת הרגל ומיקום הרכב לאחר שהוזז.

עוד מציין כי אכן הנאשם אמר לו שהתאונה אירעה ברח' ניצנים, אולם הוא העדיף את עדותו של העד הניטראלי.

כן ציין העד כי גם לפי גרסתו של הנאשם לפיה התאונה אירעה במעבר החצייה ברח' ניצנים, היה מוגש נגדו כתב אישום, מאחר וגם לפי טענת הנאשם, פגע בהולכת הרגל לאחר שכבר הספיקה לחצות 3.6 מ', והנאשם אמר שהבחין בה רק לאחר הפגיעה וכי לא היה בעצירה אלא במהירות של 5 קמ"ש.

ע"ת 5 שמעון נקב

לדברי העד, ראה רכב שנכנס לצומת משמאלו ופנה שמאלה לכיוון הרחוב שבו, ואז ראה את הרכב מתנגש באישה הזקנה.

לדבריו עצר את הרכב וניגש למקום התאונה, שם עזר לנפגעת להתיישב על כיסא ליד בית הכנסת ברחוב הברוש, וחיכה עד שהגיע אמבולנס.

העד ציין כי איננו זוכר איזה תמרור מוצב בצומת ואם המגע היה לפני, אחרי, או בצומת והאם יש שם מעבר חצייה.

פרשת הגנה

עדות הנאשם:

הנאשם העיד כי יצא מביתו כדי להביא את בתו לבית ספר ברחוב ניצנים, לאחר מכן הגיע בגלישה עם רגל על הברקס, לתמרור העצור שלפני מעבר החציה ברחוב ניצנים, הסתכל עצר, ואיך שסובב את ראשו שמאלה שמע בום וראה את הולכת הרגל כשהיא מועדת על רכבו בצדו השמאלי.

מציין כי עצר את הרכב ויצא לעזור לה, בעזרת אדם נוסף הרימו אותה והושיבוה ליד בית הכנסת ברחוב הברוש שם והמתינו עד להגעת מד"א.

הנאשם מציין שכאשר השוטר הגיע למקום אמר לו להזיז את הרכב לרחוב הברוש.

לדברי הנאשם בניגוד לאמור בכתב האישום, האירוע קרה במעבר חצייה של רחוב ניצנים .

לשאלת בית המשפט אישור הנאשם כי הבחין בהולכת הרגל רק ברגע "הבום".

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי היה מגע בינו לבין הולכת הרגל, וכי בשלב המגע, היה במהירות של

כ-3 קמ"ש עד העצירה, הנאשם אף ציין על גבי שרטוט (נ/2) כי המגע בין הולכת הרגל לרכבו היה על מעבר החצייה והמגע של הולכת הרגל היה עם הפנס של רכבו.

בנוסף ציין כי תמונה 4 מראה את המקום ברכב עליו מעדה הולכת הרגל.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, עדותה של הולכת הרגל עולה בקנה אחד עם עדותו של עד הראייה הניטרלי, אף ממצאי הבוחן תומכות בגרסה, אף הנאשם בעדותו במשטרה מסר כי בעת המגע רכבו היה בתנועה והוא אף אישר שלא ראה את הולכת הרגל לפני שפגע בה.

טענת ההגנה:

לטענת ההגנה לא הוכח ברמה הדרושה בהליך הפלילי היכן יחסית למעבר החצייה בין ברחוב הברוש ובין ברחוב ניצנים אירעה התאונה, לא הוכח שהתאונה אירעה על מעבר החצייה, במיוחד לא ברחוב הברוש כפי שנטען בכתב האישום.

עדותו של עד הראייה האובייקטיבי לא תרמה שום דבר מעבר לעובדה שלראשונה הוא מודע להתרחשות תאונה כאשר הוא ראה שמישהו נפגע, הוא לא ידע מאיפה לאיפה חצתה הולכת הרגל את הכביש.

לעניין עדותה במשטרה של הולכת הרגל, ההודעה נגבתה בבית החולים כאשר הולכת הרגל מאושפזת, אין שום תעודה רפואית שמצביעה על כך שמצבה הבריאותי בהתחשב בגילה ובתחלואים שהיו לה אפשרו לה למסור עדות והיא יודעת ומבינה את מה שקרה לה, אף לא הוכח ברמה הנחוצה מה מתוך הסקיצה זה כתב ידה ומה מתוך הסקיצה זה כתב ידו של הבוחן, מבחינת דיני הראיות עדותה קבילה אבל המשקל שיש לתת הוא אפסי.

הנאשם טוען שהתאונה אירעה ברחוב ניצנים בקרבת מעבר חצייה אבל בזה התביעה לא האשימה אותו, לפיכך טוענת ההגנה יש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

ההגנה איננה חולקת כי התקיים מגע בין רכבו של הנאשם להולכת הרגל, אלא שלטענת ההגנה, בניגוד לאמור בכתב האישום המגע לא התרחש ברחוב הברוש אלא בקרבת מעבר החצייה ברחוב ניצנים, כן טוענת ההגנה, כי הנאשם לא פגע עם רכבו בהולכת הרגל, אלא שבעת המגע, רכבו של הנאשם היה בעצירה והולכת הרגל מעדה על רכבו של הנאשם.

מיקום התאונה בצומת

על שני הצדדים מקובל כי התאונה אירעה בקרבת הצומת של רחוב ניצנים עם רחוב הברוש, מדובר בצומת טי, בה מסומנים מעברי חצייה הן ברחוב הברוש והן ברחוב ניצנים, אף אין מחלוקת כי הנאשם הגיע לצומת מכיוון רחוב ניצנים והתכוון לפנות שמאלה לכיוון רחוב הברוש.

תקנה 67(א) לתקנות התעבורה קובעת:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך".

לפיכך בין אם הולכת הרגל חצתה במעבר החצייה ברחוב הברוש ובין אם חצתה במעבר החציה ברחוב הניצנים, על הנאשם הייתה מוטלת החובה לאפשר להולכת הרגל לסיים את חציית מעבר החצייה בבטחה.

כאמור כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע התאונה במעבר החצייה שברחוב הברוש, אולם לדברי הנאשם התאונה אירעה בקרבת מעבר החציה ברחוב הניצנים.

סעיף 184 לחסד"פ קובע: **"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".**

לפיכך אם ייקבע כי אכן לנאשם אחריות לתאונה, וכי כדבריו התאונה אכן אירעה במעבר החצייה ברחוב ניצנים, אין בעובדה כי בכתב האישום צויין כי התאונה אירעה במעבר החצייה ברחוב הברוש כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

לדברי הבוחן קביעתו כי התאונה אירעה ברחוב הברוש הסתמכה על דברי הולכת הרגל בבית החולים, וכן על דברי העד מר נקב.

בעדותו בביהמ"ש ציין העד כי איננו זוכר אם התאונה הייתה לפני אחרי או בצומת ואם יש שם מעבר חצייה ועל כן מעדותו לא ניתן ללמוד על מקום התאונה.

מנגד השוטר עוזיאל ג'רפי בשרטוט ששרטט בדו"ח הפעולה ביום האירוע מפיו של הנאשם ציין כי מדובר במעבר החצייה ברח' ניצנים.

השוטר אף העיד כי כאשר הגיע למקום ומצא את רכבו של הנאשם ברח' הברוש, הנאשם הצביע כי התאונה אירעה ברח' ניצנים והוא הזיז את רכבו לבקשת השוטר הראשון שהגיע למקום, כדי לא לחסום את הצומת.

אף השוטר מאיר סיטבון, העיד בעדותו בביהמ"ש כי מצא את רכבו של הנאשם עומד לפני מעבר החצייה ברח' ניצנים ואף בשרטוט (נ/1) ששרטט במהלך עדותו, מיקם את רכבו של הנאשם לפני מעבר החצייה ברח' ניצנים.

יש לציין כי בדו"ח הפעולה שכתב השוטר סיטבון ביום האירוע הוא מציין כי התאונה אירעה ברח' הברוש, אולם מוסיף וכותב כי "המקרה אירע ברח' הברוש לכיוון ביהמ"ש רימון", יש להדגיש כי ביהמ"ש רימון נמצא ברחוב ניצנים, ועל כן יש מקום לסברה כי נפלה שגגת קולמוס בידי השוטר בשם ברחוב ואף הוא התכוון לרח' ניצנים.

אף הנאשם, הן בחקירתו הראשונה לבוחן ביום האירוע, הן בחקירתו השנייה ביום 4.1.15 והן בעדותו בביהמ"ש ציין כי התאונה אירעה במעבר החצייה ברח' ניצנים ולאחר שהשוטר הראשון הגיע למקום הוא הזיז את הרכב לבקשתו כדי לא לחסום את הצומת.

גם בסקיצה שנערכה ע"י הבוחן ביום התאונה (ת/11) מסומן מקום התאונה על מעבר החצייה ברח' ניצנים.

לפיכך מכל האמור לעיל כאשר לנגד עיניי לגבי מיקום התאונה ברח' הברוש נמצאת אך ורק גרסתה של הולכת הרגל, אשר לדאבון הלב עקב פטירתה לא ניתן היה לאמת אותה בביהמ"ש מול גרסת הנאשם, ומנגד עדות הנאשם ועדויות השוטרים, הריני קובעת כי יש להניח כי כדברי הנאשם התאונה אירעה במעבר החצייה ברח' ניצנים.

כאמור לעיל נוכח סעיף 184 לחסד"פ אין בקביעתי זו הממקמת את התאונה במקום אחר מהכתוב בכתב האישום כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

מיקום התאונה על מעבר החצייה

הנאשם בכפירתו בעובדות כתב האישום כפר בכך שהולכת הרגל נפגעה בתוך מעבר החצייה או בקרבתו.

הבוחן בדו"ח הבוחן (ת/4) קובע במסקנותיו כי ע"פ הממצאים וחומר הראיות בתיק רכבו של הנאשם פגע בהולכת הרגל שחצתה באזור מעבר החצייה, הבוחן מציין כי אף הנאשם טען בפניו כי פגע בהולכת הרגל על קו העצירה שסמוך למעבר החצייה לאחר שהולכת הרגל הספיקה כבר לחצות 3.6 מ'.

הולכת הרגל בעדותה לבוחן מציינת כי חצתה את הכביש במעבר החצייה (שורה 13 לת/12).

כמו כן הן השוטר מאיר סיטבון והן השוטר עוזיאל ג'רפי מציינים בדוחו"ת הפעולה כי הנאשם מסר להם שהולכת הרגל חצתה את הכביש בעת שפגע בה במעבר החצייה.

אף הנאשם עצמו בשתי חקירותיו במשטרה אומר כי הולכת הרגל חצתה בתחום מעבר החצייה - על קו העצירה - "ואני התנגשתי בה בקו העצירה ולא במעבר עצמו" (שורות 44-45 לת/6).

"אני אומר לך שוב שאני נסעתי ברח' ניצנים לכיוון בית הכנסת על הקו עצירה לפני מעבר החציה שברח ניצנים שם פגעתי בהולכת הרגל" (שורות 1-2 לת/7).

"ברגע הפגיעה שאני על קו העצירה והיא על הרכב שלי" (שורה 19 לת/7).

גם בעדותו בביהמ"ש חזר הנאשם על גרסתו כפי שמסר במשטרה לפיו התאונה אירעה בתחום מעבר החציה.

"האירוע קרה במעבר חצייה של הרחוב השני, רחוב ניצנים" (עמ' 32 שורה 22 לפרוטוקול).

"ש. כשהיא נפלה, לפני הרכב ?

ת. לפני הרכב מצד שמאל. מסמן בעיגול מיקום הולכת הרגל אחרי הנפילה, על מעבר החצייה ואני מדגיש שזה הפנס של הרכב, מסמן." (עמ' 33 שורות 29-31 לפרוטוקול).

הנאשם אף שרטט את מקום הפגיעה על גבי מעבר החצייה (נ/2).

לפיכך מכל המקובץ לעיל הריני קובעת כי התאונה אירעה בתחום מעבר החצייה.

אחריות לתאונה

כאמור אין מחלוקת כי היה מגע בין רכבו של הנאשם לבין הולכת הרגל, ובשל כך נגרמה להולכת הרגל חבלה של ממש. אלא שטענת הנאשם היא שהוא עמד בקו העצירה והולכת הרגל מעדה על רכבו.

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי למיחס לו בכתב האישום וזאת, למרות שע"פ טענות הסנגור קיימת חולשה מסוימת בראיות במאשימה, הנובעת, מכך שהולכת הרגל נפטרה ולא ניתן היה לחקור אותה בבית המשפט.

מעבר החצייה הינו "ממלכת הולכי הרגל". לא בכדי מוטלות על הנוהג חובות זהירות מיוחדות בהתקרבו למעבר החצייה. בתקנה 67 לתקנות התעבורה נקבע :

"(א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה.

(א2) התקרב נוהג רכב למעבר חצייה ובנתיב אחר האט רכב לפני מעבר החצייה, יאט את רכבו לפני מעבר

החצייה האמור, ואם הרכב בנתיב האחר עצר - יעצור אף הוא; היה הולך רגל חוצה את הכביש במעבר החצייה, ייתן לו זכות קדימה."

הנאשם התקדם לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת -

בית המשפט העליון פסק בע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל בעניין החובות המוטלות על נהג בהתקרבו למעבר חצייה כדלקמן:

"מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל."

ההלכה המסכמת בסוגיה זו, נקבעה בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה."

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

בבג"ץ 8150/13 כרסנטי נ' מדינת ישראל, מתייחס בית המשפט העליון להלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכות מלניק ושטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: **"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח**

של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

גם אם כטענת הסנגור ניתן משקל נמוך לעדות הולכת הרגל אשר נמסרה בבית החולים לבוחן בה טענה כי: **"רכב שהגיע ברח' ניצנים פנה שמאלה ופגע ביעל מעבר חצייה יש לו תמרוך עצור והוא לא עצר הוא פגע בי ונפלתי**

על הרכב" (שורות 3-4 לת/12). וכן לעדותו בבית המשפט על העד הניטראלי מר נקב אשר לא זכר בדיוק את התאונה.

הרי שבגרסתו של הנאשם הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט כדי ללמד על אחריותו לתאונה.

בחקירתו הראשונה טען הנאשם:

"ש. באיזה מהירות היית?"

ת. 3 קמ"ש לקרת עצירה.

ש. מתי הבחנת בה לראשונה?"

ת. ברגע שהיא פגעה ברכב.

ש. למה לא ראית אותה לפני כן?"

ת. כי הסתכלתי על הקו עצירה והשלט עצור." (שורות 28-33 לת/6).

אף בחקירתו השנייה במשטרה חזר הנאשם על גרסה זו:

"ש. באיזה מהירות היית?"

ת. 5 קמ"ש לקראת עצירה." (שורות 12-13 לת/7).

"ש. מתי הבחנת בה לראשונה?"

ת. ברגע הפגיעה שאני על קו העצירה והיא על הרכב שלי.

ש. למה לא ראית אותה לפני כן?"

ת. לא יודע אין לי לזה תשובה כי המטרה של היתה להגיע לקו העצירה ולעצור שם." (שורות 18-21 לת/7).

גם בעדותו בביהמ"ש מאשר הנאשם את גרסתו כפי שמסר במשטרה לפיה לא הבחין בהולכת הרגל עובר לתאונה.

"הגעתי לתמרור, הסתכלתי עצרתי, איך שאני מסובב את הראש שמאלה שמעתי בום וראיתי את השכנה שהיא מעדה לי על הרכב בצד שמאל שלי, היא מעדה לי על הרכב". (עמ' 32 שורות 1-2 לפרוטוקול).

" לשאלת בית המשפט האם זה נכון שהבחנתי באישה רק ברגע הבום, מאשר. מפנה להסבר." (עמ' 32 שורה 30 לפרוטוקול).

יחד עם זאת לגבי מהירות נסיעתו בעת התאונה ניסה הנאשם להסביר בביהמ"ש כי דבריו לא הובנו ע"י החוקר וכי לא התכוון להגיד שבעת התאונה היה בנסיעה.

"ש. ממה שאתה אמרת בשלב המגע, אתה היית בתנועה איטית ביותר

ת. כ-3 קמ"ש הגעתי עד העצירה, כשעצרתי הסתכלתי ימינה הסתכלתי שמאלה, בום." (עמ' 33 שורות 15-16 לפרוטוקול).

ובהמשך חקירתו הנגדית כאשר התובעת מאמתת את הנאשם עם דבריו במשטרה טען הנאשם כי לא הבין בחקירתו במשטרה מה נשאל.

"ש. כששואלים אותך באיזה מהירות ענית, שורה 12, אתה עונה 5 קמ"ש לקראת עצירה. אתה לא אומר עצרתי, אתה אומר לקראת עצירה

ת. באיזה מהירות נסעת, נסעתי... כמו שלא הבנתי את השאלה שלך שטענת שהיא נדרסה ברחוב הברוש אז גם לא הבנתי את השאלה שלו. לשאול שאלות עם תשובות כפולות מאוד קל.

איזה מהירות אני יכול להיות אם אני אומר מההתחלה שכל האזור עם בתי ספר, ירידה תלולה עם במפרים, בסקאלה את לא יכולה לראות 1,2,3 כי יש לי אנלוגי. הרגל שלי לא היה אפילו על הגז.

הייתי עם רגל על הברקס כשהאוטו מתדרדר לכיוון עצירה, בין 3 ל5 קמ"ש.

ש. בשורה 15, אני מקריאה, אתה עונה שהיית במהירות של 5 קמ"ש עם רגל הברקס.. מדברייך אני מבינה שבעת המגע אתה היית בתנועה, איטית אבל תנועה

ת. יש לי בעיה ואני מודה, לא הבנתי אנשים טוב, לא הבנתי את השאלות שלו, הוא שאל אותי שאלות כאילו המשכתי לנסוע. כשאני מדבר זה עד העצירה. קודם עצרתי את הרכב." (עמ' 35 שורות 1-11 לפרוטוקול).

לא מצאתי כל קשר אפשרי בין התשובות שמסר הנאשם לחוקר בשתי חקירותיו במשטרה לבין הפרשנות שבחר הנאשם לתת לה בבית המשפט. אם אכן היה נאשם בעצירה מוחלטת בעת הפגיעה בהולכת הרגל, כפי שטען, מדוע לא השיב בהתאם?

לטעמי, מדובר בגרסה מתפתחת ומותאמת להליך המשפטי ולא אוכל ליתן בה אמון.

לפיכך מקובלת עליי מסקנתו של הבוחן לפיה גם אם נקבל כי התאונה התרחשה בנסיבות אותן תיאר הנאשם לבוחן, לפיהם הנאשם נסע במהירות של 5 קמ"ש והולכת הרגל הספיקה לחצות מרחק של 3.6 מ' בתחום מעבר החציה, הרי שהנאשם לא נתן זכות קדימה להולכת הרגל במעבר החציה.

כאמור גם לפי גרסת הנאשם עליה אך חזר בעדותו בביהמ"ש, לא הבחין בהולכת הרגל קודם לפגיעה ולא ידע לתת

הסבר מדוע לא הבחין ומדוע הגיה לראשונה רק לאחר הפגיעה - בכך רשלנותו ואחריותו של הנאשם לתאונה.

סוף דבר

לסיכום - מסך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החצייה, או על קו העצירה, המהווה עדיין תחום מעבר החצייה.

הריני קובעת כי בזמן האימפקט הייתה הנפגעת במהלך חצייה אשר התנהגות הנאשם לא אפשרה השלמתה וכי הנאשם, יכול היה להבחין בהולכת הרגל, לכל המאוחר, כאשר זו החלה לחצות את מעבר החצייה, אך לא הבחין בה עד לאחר הפגיעה. בעובדה זו, טמונה רשלנותו של הנאשם, שכן, לו היה הנאשם מבחין בהולכת הרגל ובהינתן כי היה, כדבריו, במהירות איטית ביותר, הרי שהיה יכול להגיב ולמנוע את התאונה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ט, 10 אפריל 2019, במעמד הצדדים